

Βανέσσα Βαϊτση

*ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ,
2 ΓΕΝΑΡΗ*

2020

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Βανέσσα Βαΐτση γεννήθηκε το 1979 στην Άρτα, όπου και μεγάλωσε. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα ως πολιτικός μηχανικός σε κατασκευαστική εταιρεία.

Τα θεατρικά έργα *SabLier - reiLbaS* (2018), *anima(L)* (2018), *ΓΛΑΣΕΜΙ* (2018) και *ηλιοστάσιο* (2019) γράφτηκαν στα πλαίσια των Εργαστηρίων Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θανάση Τριαρίδη και δημοσιεύτηκαν για πρώτη φορά στις αντίστοιχες σελίδες των εργαστηρίων.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6977393885

E-mail: vaivanessa@yahoo.gr

***

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 – Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

***

Το θεατρικό έργο *Πρωτοχρονιά, 2 Γενάρη* της Βανέσσας Βαΐτση διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

***

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ζαχαρίας, Αλέξανδρος

Περίληψη

Ο Αλέξανδρος, ένας συγγραφέας παγκοσμίου φήμης, θα παραλάμβανε ένα σημαντικό βραβείο ανήμερα της Πρωτοχρονιάς για το τελευταίο του βιβλίο, το οποίο είναι εμπνευσμένο από την ξεχασμένη εδώ και χρόνια, ανεξιχνίαστη δολοφονία του κολλητού του φίλου, Παναγιώτη. Μια μέρα πριν τη βράβευση, έκανε απόπειρα αυτοκτονίας και τώρα αναρρώνει στο δωμάτιο ενός νοσοκομείου.

Εκεί τον επισκέπτεται ένας φανατικός θαυμαστής του, ο Ζαχαρίας. Μεταξύ τους αναπτύσσεται μια σχέση στην οποία ο συγγραφέας μοιάζει να έχει το πάνω χέρι.

Γρήγορα όμως αυτό αλλάζει. Αντιστρέφονται οι ρόλοι μεταξύ Αλέξανδρου (συγγραφέα) και Ζαχαρία (θαυμαστή). Αποκαλύπτεται ότι οι δυο τους γνωρίζονται από παλιά και τα μυστικά του παρελθόντος εμφανίζονται.

Σε άσχημη ψυχολογική κατάσταση και οι δύο, μη μπορώντας να ανακατασκευάσουν το παρελθόν για να διορθώσουν λάθη και παραλείψεις, καλούνται να επιλέξουν πώς θα διαμορφώσουν το παρόν τους.

1.

(Δωμάτιο νοσοκομείου. Οι κουρτίνες του δωματίου είναι τραβηγμένες. Τα παράθυρα απέξω έχουν σιδεριές. Έξω πέφτει έντονη βροχή. Ο Αλέξανδρος είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι του νοσοκομείου. Ο Ζαχαρίας κάθεται στην καρέκλα κρατώντας μία τσάντα που φαίνεται πως μέσα έχει κάτι σε σχήμα βιβλίου.)

Ζαχαρίας: Θα έπρεπε να είσαστε ευτυχισμένος.

Αλέξανδρος: Ευτυχισμένος;

Ζαχαρίας: Ευτυχισμένος.

(Σιωπή.)

Ζαχαρίας: Ή τουλάχιστον *(παύση)* χαρούμενος.

Αλέξανδρος: Θα έπρεπε;

Ζαχαρίας: Θα έπρεπε.

Αλέξανδρος: Έτσι λές;

Ζαχαρίας: Έτσι νομίζω.

Αλέξανδρος: Νομίζεις ότι θα έπρεπε να είμαι ευτυχισμένος; *(Παύση.)* Και χαρούμενος; *(Παύση.)* Ενώ βρίσκομαι εδώ;

Ζαχαρίας: Όχι, όχι. Με παρεξηγήσατε.

Αλέξανδρος: Δηλαδή, θα έπρεπε να είμαι δυστυχισμένος.

Ζαχαρίας: Όχι, δεν-

Αλέξανδρος: Ούτε ευτυχισμένος, ούτε δυστυχισμένος. Τότε τί; Τί θα έπρεπε; Λοιπόν; Αποφάσισε!

Ζαχαρίας: Παρακαλώ, μην θυμώνετε μαζί μου.

Αλέξανδρος: Δεν θυμώνω. *(Παύση.)* Μαζί σου.

Ζαχαρίας: Ξέρετε είμαι μεγάλος θαυμαστής σας. Δεν θα ήθελα να σας δυσαρεστήσω. Ή, τέλος πάντων, να σας φέρω εκνευρισμό.

Αλέξανδρος: *(Κάνει νεύμα σα να είναι σίγουρος για τον θαυμασμό.)*
Παρακάτω.

Ζαχαρίας: Διαβάζω τα βιβλία σας και-

Αλέξανδρος: Πώς και σε αφήσανε να μπεις; Τέτοια γλυκανάλατα τους είπες;

Ζαχαρίας: Τους είπα πως σας θαυμάζω. Πως-

Αλέξανδρος: Σε αυτόν τον κέρβερο εκεί έξω; Και τον έπεισες;

Ζαχαρίας: Μήπως είστε λίγο υπερβολικός; Απλά προσπαθεί να σας προστατεύσει.

Αλέξανδρος: Οι εκδότες; Να προστατεύσουν τους συγγραφείς τους; Μόνο τα κέρδη τους. Εδώ κανένας δεν ... Ήθελαν να το κρατήσουν κρυφό!

Ζαχαρίας: Μα, στις ειδήσεις το ... Πώς να μείνει κρυφό;

Αλέξανδρος: Απρόβλεπτες διαρροές. Σε κανέναν δεν επιτρέπουν να έρθει.

Ζαχαρίας: Προσπάθησαν κι άλλοι;

Αλέξανδρος: Τι να προσπάθησαν;

Ζαχαρίας: Να σας επισκεφθούν!

Αλέξανδρος: Σαν του λόγου σου; Θαυμαστές; Καρφί δεν μου καίγεται.

Ζαχαρίας: Μαζί μου ήταν ... Οι εκδότες σας. Μαζί μου ήταν ευγενέστατοι. Τους έδειξα και *(δείχνει την τσάντα που κρατάει.)*

Αλέξανδρος: Έκανε κανείς δήλωση για το γεγονός;

Ζαχαρίας: Όχι, νομίζω πως όχι.

Αλέξανδρος: Γι' αυτό βρήκαν εσένα!

Ζαχαρίας: Για τη δήλωση; Όχι, όχι. Νομίζω-

Αλέξανδρος: Για να μαθευτεί ότι δεν κινδυνεύω. Γι' αυτό και σε άφησαν να με δεις. Έκαναν απ' το νοσοκομείο καμία ανακοίνωση;

Ζαχαρίας: Όχι, νομίζω πως όχι. (παύση) Δεν πιστεύω όμως να-

Αλέξανδρος: Ούτε μια ανακοίνωση! Οι μαλάκες!

Ζαχαρίας: Τίποτε. Αν έκαναν, θα το είχα ακούσει, αλλά αποκλείεται να-

Αλέξανδρος: Βλέπεις όλες τις ειδήσεις εσύ; Τίποτε δεν σου ξεφεύγει;

Ζαχαρίας: Σας είπα, σας παρακολουθώ χρόνια.

(Παύση.)

Αλέξανδρος: Γνωριζόμαστε από κάπου;

Ζαχαρίας: Σας θυμίζω κάποιον;

Αλέξανδρος: Ίσως.

Ζαχαρίας: Ίσως ... να μοιάζω με κάποιον γνωστό σας.

Αλέξανδρος: Ίσως, αλλά πολύς ο κόσμος.

Ζαχαρίας: Ναι, ναι. Με τόσο κόσμο που να θυμόσαστε!

Αλέξανδρος: Ωστόσο, μου λες ότι έχουμε συναντηθεί;

Ζαχαρίας: Δεν είπα κάτι τέτοιο.

Αλέξανδρος: Είπες ότι ίσως να μου θυμίζεις κάποιον.

Ζαχαρίας: Σας ρώτησα ΑΝ σας θυμίζω κάποιον.

Αλέξανδρος: Ποιόν;

Ζαχαρίας: Πρόσθεσα μάλιστα ότι ίσως να μοιάζω με κάποιον γνωστό σας.

Αλέξανδρος: Άρα μου λες ότι δεν έχουμε συναντηθεί.

Ζαχαρίας: Ποτέ.

Αλέξανδρος: Καλά, καλά. Λοιπόν, πες μου!

Ζαχαρίας: Για τα βιβλία σας; Τα διαβάζω όλα δυο και τρεις φορές. Τα βρίσκω-

Αλέξανδρος: Τι θα έπρεπε να είμαι; Αυτό σε ρωτώ.

Ζαχαρίας: Μα, σας έκανε τόση εντύπωση; Πιστεύω ότι θα περίμενε κανείς πως θα είστε ένας χορτάτος άνθρωπος.

Αλέξανδρος: Χορτάτος; Από τί;

Ζαχαρίας: Από τί; Μα πώς μπορείτε και ρωτάτε κάτι τέτοιο;

Αλέξανδρος: Ενικός. Μίλα μου στον ενικό.

Ζαχαρίας: Θα προσπαθήσω.

Αλέξανδρος: Θα έπρεπε λοιπόν να νιώθω χορτάτος, λες!

Ζαχαρίας: Χορτάτος. Χορτάτος από όσα έχετε-

Αλέξανδρος: Άντε πάλι.

Ζαχαρίας: Από όσα έχεις καταφέρει.

Αλέξανδρος: Από όσα έχω καταφέρει;

Ζαχαρίας: Από όσα έχεις γράψει. Απ' όλη την αγάπη που σου έχει τόσος κόσμος.

Αλέξανδρος: Ουάου! Όλα αυτά!

Ζαχαρίας: Όλα αυτά! Θα έλεγα ότι τη ζωή που σου χαρίστηκε, την έζησες. Δεν την άφησες να πάει χαμένη.

Αλέξανδρος: Κι όλα αυτά τα κατάλαβες από τα γραφόμενα στα βιβλία μου;

Ζαχαρίας: Κι επίσης (παύση) απ' όσα ξέρουμε για τη ζωή σου.

Αλέξανδρος: Απ' όσα ΕΓΩ αφήνω να μάθετε για τη ζωή μου.

Ζαχαρίας: Από αυτά που εσύ λες (παύση) από αυτά που ο καθένας μας ξέρει για εσένα. (Παύση) Από οπουδήποτε.

Αλέξανδρος: Από πού δηλαδή;

Ζαχαρίας: Από οπουδήποτε.

Αλέξανδρος: Γνωρίζομαστε;

Ζαχαρίας: Όχι.

Αλέξανδρος: Άρα πώς θα γνώριζες οτιδήποτε για τη ζωή μου εκτός από αυτά που ΕΓΩ αναφέρω στις συνεντεύξεις μου;

Ζαχαρίας: Ίσως ... Ίσως να είχαμε κάποιον κοινό γνωστό που-

Αλέξανδρος: Ποιόν κοινό γνωστό;

Ζαχαρίας: Έναν.

Αλέξανδρος: Έχουμε;

Ζαχαρίας: Θα μπορούσα να γνωρίζω την κυρία στο πλυντήριο ρούχων. Ίσως εκείνη να μου έλεγε κάτι για εσένα. Ή ακόμη θα μπορούσε να είχε βρει στο παντελόνι σου ένα γράμμα. Ένα γράμμα που είχες σκοπό να ταχυδρομήσεις και το ξέχασες. Ίσως το γράμμα από την κυρία στο πλυντήριο ρούχων να έφτασε στα δικά μου χέρια. Ίσως να μάθαινα για εσένα κάτι που δεν φαντάζεσαι ότι θα μπορούσα να γνωρίζω.

Αλέξανδρος: Καλπάζει η φαντασία σου! Μήπως κρύβεις έναν συγγραφέα;

Ζαχαρίας: Ίσως. Ίσως να κρύβω. (παύση) Επανέρχομαι λοιπόν! Με βάση όσα θα μπορούσα να γνωρίζω για εσένα, νομίζω ότι θα περίμενα να είσαι χορτάτος. Χορτάτος και χαρούμενος από την μέχρι τώρα πορεία σου!

Αλέξανδρος: Φλομώσαμε στη χαρά εδώ μέσα!

Ζαχαρίας: Με ειρωνεύεσαι;

Αλέξανδρος: Εγώ; Καθόλου!

Ζαχαρίας: Δεν θα έπρεπε.

Αλέξανδρος: (Ψάχνοντας με το χέρι του πάνω στο τραπέζι του νοσοκομείου.) Μπας και σου βρίσκεται τίποτε;

Ζαχαρίας: Τι να μου βρίσκεται;

Αλέξανδρος: (Συνεχίζει να ψάχνει με το χέρι του στο ντουλαπάκι.) Λίγο κρασί, λίγο ό,τι να 'ναι.

Ζαχαρίας: Στην κατάσταση σου;

Αλέξανδρος: Τι έχει η κατάσταση μου;

Ζαχαρίας: Μα μόλις χθες-

Αλέξανδρος: Είπαμε. Δεν είπαμε πριν; Ή μάλλον εσύ είπες. Μόνος σου ισχυρίστηκες ότι θα έπρεπε να είμαι χορτάτος. Είναι έτσι ή δεν είναι;

Ζαχαρίας: Είπα ότι-

Αλέξανδρος: Είπες. Θέλω να πιώ λοιπόν, στη χαρά και στην ευτυχία!

Ζαχαρίας: Χθες μόλις έκανες ότι έκανες. Αιόμη δεν-

Αλέξανδρος: Το χθες είναι χθες! Σήμερα έχουμε χαρά! Θέλω να το γιορτάσω!

Ζαχαρίας: Αν ήθελες να γιορτάσεις, δεν θα προσπαθούσες να αυτοκτονήσεις.

Αλέξανδρος: Είπαμε. Αυτό χθες. Σήμερα χάρη σε εσάς αγαπητέ μου, κατάλαβα πόσο σπουδαίος είμαι!

Ζαχαρίας: Εγώ, απλά ανέφερα την αντικειμενική πραγματικότητα.

Αλέξανδρος: Φοβερό!

Ζαχαρίας: Ποιό;

Αλέξανδρος: Η έννοια! Η αντικειμενική πραγματικότητα!

Ζαχαρίας: Βρίσκεις να έχει κάτι το φοβερό;

Αλέξανδρος: Με εντυπωσίασες! Φοβερή σύλληψη! Αντικειμενική παραγραμμάτικότητά! Και τί εννοείς;

Ζαχαρίας: Αυτό που βλέπουμε εμείς. Οι απέξω. Κι εμείς βλέπουμε έναν άνθρωπο-

Αλέξανδρος: Έναν άνθρωπο;

Ζαχαρίας: Έναν συγγραφέα, από τους καλύτερους στον κόσμο που ετοιμάζεται να παραλάβει ένα βραβείο. Ένα πολύ σημαντικό βραβείο. Έναν συγγραφέα με τεράστια απήχηση. Έναν ιδεολόγο που κρατά το πνεύμα μας σε εγρήγορση.

Αλέξανδρος: Νόμιζα άνθρωπο.

Ζαχαρίας: Έναν άνθρωπο που ... που ... Πόσοι θα ήθελαν να ζούσαν αυτό που εσύ ζεις; Αναρωτήθηκαν; Πόσοι θα ήθελαν να ήταν στη θέση σου;

Αλέξανδρος: Πολλοί λες;

Ζαχαρίας: Τουλάχιστον ένας. *(Μικρή Παύση.)* Ένας τουλάχιστον.

Αλέξανδρος: Ένας;

Ζαχαρίας: Ένας. *(Σιωπή.)*

Αλέξανδρος: Μόνο ένας;

Ζαχαρίας: Είπα τουλάχιστον.

Αλέξανδρος: Γνωρίζεις κάποιον που θα ήθελε να είναι στη θέση μου;

Ζαχαρίας: Εσύ πιστεύεις ότι δεν θα ήθελαν να ζούνε τη ζωή σου;

Αλέξανδρος: Άσε τί πιστεύω εγώ. Εσύ μίλησες για έναν.

Ζαχαρίας: Τουλάχιστον έναν.

Αλέξανδρος: Άρα για έναν συγκεκριμένο. Ποιός; Ποιός είναι αυτός;

Ζαχαρίας: Ένας! Ένας από όλους.

Αλέξανδρος: Ποιός ένας;

Ζαχαρίας: Οποιοσδήποτε. Ποιός; Ποιός; Ας πούμε εκείνος ο ένας.

Αλέξανδρος: Ποιός;

Ζαχαρίας: Ας πούμε ... ας πούμε για τον μεγάλο σου αντίζηλο!

Αλέξανδρος: Τώρα μάλιστα!

Ζαχαρίας: Αυτό ακριβώς. Ο μεγάλος σου αντίζηλος θα ήθελε να είναι στη θέση σου.

Αλέξανδρος: Όσο γι' αυτόν, μη σκας. Του χρόνου θα είναι αυτός στη θέση μου.

Ζαχαρίας: Εσύ όμως είσαι φέτος. Μέχρι του χρόνου!

Αλέξανδρος: Ποιός ζει ποιός πεθαίνει!

Ζαχαρίας: Κι εσύ τι κάνεις; Μια μέρα πριν. Μια μέρα πριν τη μεγάλη απονομή. Μια μέρα πριν σου αναγνωρίσουν επίσημα το αριστούργημα που έγραψες, πας και ... Πού ακούστηκε! Πας και ... Ένας άνθρωπος προσπαθεί να αυτοκτονήσει μια μέρα πριν από τη σημαντικότερη βράβευση της ζωής του!

Αλέξανδρος: Κόψε το κήρυγμα.

Ζαχαρίας: Η ζωή σου, κύριε. Η ζωή σου, δεν σου ανήκει. Κάποτε-

Αλέξανδρος: Ξέρω. Ανήκει στο κοινό μου.

Ζαχαρίας: Κάποτε θα-

Αλέξανδρος: Σκέφτηκες ποτέ ότι πίσω από τις σελίδες που διαβάζεις και που κρατούν το πνεύμα σου σε εγρήγορση, βρίσκεται ένας άνθρωπος;

Ζαχαρίας: Ένας ιδεολόγος άνθρωπος.

Αλέξανδρος: Το διάβασες το βιβλίο που θα βραβευθεί;

Ζαχαρίας: Σχεδόν τρεις φορές. Γι' αυτό ... γι' αυτό δεν-

Αλέξανδρος: Πες μου. Πες μου γρήγορα.

Ζαχαρίας: *(Νεύμα απορίας.)*

Αλέξανδρος: Σου άρεσε;

Ζαχαρίας: Με εντυπωσίασε!

Αλέξανδρος: Γιατί; Άνοιξε το κωλοβιβλίο και πες τί σου άρεσε.

Ζαχαρίας: Μου άρεσε όλο. Συνολικά.

Αλέξανδρος: Πιο συγκεκριμένα.

Ζαχαρίας: Ξεκίνησα να το διαβάζω και σταμάτησα μόνο όταν τελείωσε.

Αλέξανδρος: *(Ειρωνικά.)* Χάσατε τον ύπνο σας, δηλαδή! Σας συνεπήρε;

Ζαχαρίας: Σου το είπα ήδη. Νομίζω πως είναι ό,τι καλύτερο έχεις γράψει. Μέχρι τώρα δηλαδή.

Αλέξανδρος: Γίνε πιο σαφής. Γιατί είναι το καλύτερό μου;

Ζαχαρίας: Όλη η μαεστρία σου να βάζεις πλάι πλάι λέξεις και να φτιάχνεις ζωντανές εικόνες!

Αλέξανδρος: Μάλιστα. Μάλιστα.

Ζαχαρίας: Η σχέση του ήρωα με τη θάλασσα! Με όλα τα πλάσματα του βυθού!

Αλέξανδρος: Απ' ολόκληρο το βιβλίο κράτησες τις εικόνες απ' τη θάλασσα και το βυθό της;

Ζαχαρίας: Όχι. Όχι μόνο αυτό.

Αλέξανδρος: *(Νεύμα να συνεχίσει.)*

Ζαχαρίας: Μας ταξίδεψες σε μέρη που δεν έχουμε πάει.

Αλέξανδρος: Πριν. Πριν μου είπες για τον ήρωα.

Ζαχαρίας: Ο ήρωας, ναι.

Αλέξανδρος: Πες μου γι' αυτόν.

Ζαχαρίας: Ο ήρωας, ένας άνθρωπος που δεν λογάρισε κινδύνους. Τα έβαλε με όλη την βιομηχανία εμπορίας φαρμών και-

Αλέξανδρος: Ταυτίστηκες με τον ήρωα αυτόν;

Ζαχαρίας: Ακριβώς.

Αλέξανδρος: Ναι, και;

Ζαχαρίας: Μας έδειξε ότι μπορούμε να το κάνουμε όλοι.

Αλέξανδρος: Να τα βάλουμε με όσους έχουν τα φράγκα;

Ζαχαρίας: Με κάθε κόστος.

Αλέξανδρος: Όμως αυτός ... αυτός ο ήρωας-

Ζαχαρίας: Ξέρω τί θα πεις.

Αλέξανδρος: Τι;

Ζαχαρίας: Ο ήρωας απλά εκδικήθηκε.

Αλέξανδρος: Απλά; Ήταν ο καλύτερός του φίλος, διάολε. Όχι απλά. Άκου απλά εκδικήθηκε!

Ζαχαρίας: Εννοούσα ότι ελευθέρωσε τα ψάρια, κατέστρεψε μία ολόκληρη ιχθυοκαλλιέργεια, τιμωρώντας τους παραβάτες για να πάρει εκδίκηση για τον άδικο χαμό του φίλου του.

Αλέξανδρος: Ο ... ο ήρωας δεν σκότωσε αυτούς που κρύβονται πίσω από το αυτοκινητιστικό του φίλου του. Κατέστρεψε κάτι σημαντικότερο. Αυτό που θεωρούσε αιτία για τον θάνατό του.

Ζαχαρίας: Είναι πιο ... πιο ...

Αλέξανδρος: Πιο θαυμαστό στα μάτια σου!

Ζαχαρίας: Ίσως. Εκδικήθηκε, κάνοντας καλό.

Αλέξανδρος: Απλά και μόνο εκδικήθηκε, όπως εύκολα είπες προηγούμενως!

Ζαχαρίας: Λάθος η έκφραση.

Αλέξανδρος: Θα τον έκανες πρότυπο;

Ζαχαρίας: Βέβαια, πρότυπο τόλμης. Για να τολμώ κι εγώ.

Αλέξανδρος: Να τολμάς ν' αφηφάς τον κίνδυνο;

Ζαχαρίας: Να τολμώ να κάνω το σωστό.

Αλέξανδρος: Και ποιά είναι το σωστό;

Ζαχαρίας: Αυτό που ορίζει η συνείδησή μου.

Αλέξανδρος: Πάντα;

Ζαχαρίας: Αυτό με το οποίο θα μπορώ να κοιμάμαι ήσυχος τα βράδια.

Αλέξανδρος: Και είσαι σίγουρος για τη συνείδησή σου;

Ζαχαρίας: Είμαι σίγουρος ότι ένας άνθρωπος πρέπει να μπορεί να κοιμάται.

Αλέξανδρος: Εσύ κοιμάσαι;

Ζαχαρίας: Όχι. *(Μικρή παύση.)* Ναι.

Αλέξανδρος: Όχι ή ναι;

Ζαχαρίας: Ας πούμε ότι στο εξής θα κοιμάμαι.

Αλέξανδρος: Γιατί στο εξής; Μέχρι τώρα δεν ...;

Ζαχαρίας: Είπαμε, δεν είπαμε προηγουμένως;

Αλέξανδρος: Τι είπαμε;

Ζαχαρίας: Το χθες είναι χθες. *(παύση)* Γελάς; *(στιγμή)* Εσύ;

Αλέξανδρος: Τι εγώ;

Ζαχαρίας: Ο ύπνος είναι φίλος σου;

Αλέξανδρος: Ο αιώνιος ναι. Εξού και η απόπειρα!

Ζαχαρίας: Διπλωμάτης ή συγγραφέας!

Αλέξανδρος: Άμα γουστάρω και τα δυό! Άλλωστε εσύ ήρθες εδώ για να μου εκφράσεις τον θαυμασμό σου! Τί θες να μάθεις τώρα αν κοιμάμαι;

Ζαχαρίας: Καλά. Καλά. Μια ερώτηση ήταν! (Παύση.) Πριν λίγο. Πριν λίγο κι εσύ με ρώτησες.

Αλέξανδρος: Άλλο εγώ.

Ζαχαρίας: Άνιση, λοιπόν, η σχέση μας εξ' αρχής!

(Γελούν.)

Ζαχαρίας: Ας είναι.

Αλέξανδρος: Αν ήσουν στη θέση του, αυτό θα έκανες;

Ζαχαρίας: Του ήρωα από το βιβλίο σου;

Αλέξανδρος: Ναι, του ήρωα.

Ζαχαρίας: Εγώ ... εγώ ... δεν ξέρω.

Αλέξανδρος: Τί θα σου έλεγε η συνείδησή σου να κάνεις για να κοιμάσαι ήσυχος τα βράδια;

Ζαχαρίας: Ίσως ήθελα να σκοτώσω και κάποιον από δαύτους.

Αλέξανδρος: Δεν θα σου έφτανε ότι η ιχθυοκαλλιέργεια θα είχε καταστραφεί;

Ζαχαρίας: Όχι.

Αλέξανδρος: Αυτό που θα ήθελε πάντως ο αδικοχαμένος, θα ήταν να ελευθερωθούν τα ψάρια. Να σταματήσουν να ποτίζουν το βυθό με όλα τα δηλητήρια.

Ζαχαρίας: Δεν θα έπρεπε να τιμωρηθούν και οι υπαίτιοι;

Αλέξανδρος: Το θεωρείς απαραίτητο;

Ζαχαρίας: Αυτοί συνεχίζουν και ζουν. Όμως ο-

Αλέξανδρος: Αν ήταν νεκροί οι διευθυντές, εκείνος θα ξαναζούσε;

Ζαχαρίας: Όχι, αλλά-

Αλέξανδρος: Αλλά εσύ θα αισθανόσουν ικανοποιημένος. Θάνατος απέναντι σε θάνατο. Κι έπειτα; Όλοι ικανοποιημένοι;

Ζαχαρίας: Ένα πτώμα μπορεί να σε στοιχειώσει.

Αλέξανδρος: Άρα πρέπει να κάνεις φόνο; Για να ισοφαρίσεις;

Ζαχαρίας: Για τον ήρωα σου λέμε;

Αλέξανδρος: Απολύτως!

Ζαχαρίας: Προς στιγμή ανησύχησα. Έτσι όπως με κοιτάζεις ...

Αλέξανδρος: Μην ανησυχείς! Το συγγραφικό δαιμόνιο, βλέπεις!

Ζαχαρίας: Αν είναι έτσι, καλά. Εσύ;

Αλέξανδρος: Εγώ τι;

Ζαχαρίας: Αν, λέω, αν έπρεπε να κάνεις κάτι για τον άδικο χαμό ενός φίλου σου, τί θα έκανες;

Αλέξανδρος: Εγώ έχω το συγγραφικό δαιμόνιο, όχι εσύ!

Ζαχαρίας: Η άνιση σχέση που λέγαμε πριν;

Αλέξανδρος: Περίπου έτσι.

Ζαχαρίας: Εμπιστεύσου με! Θα μείνει μεταξύ μας! Θα γινόσουν ο ήρωάς σου; Θα αποφάσιζες να δράσεις όπως εκείνος;

Αλέξανδρος: *(χαμηλόφωνα)* Δεν το έκανα. *(πιο δυνατά)* Δεν ξέρω αν θα το έκανα.

Ζαχαρίας: Ποιό από τα δύο δεν ξέρεις αν θα έκανες;

Αλέξανδρος: Ε; Δεν ξέρω.

Ζαχαρίας: Πού ταξιδεύεις; Ξύπνα! Δεν ξέρεις αν θα σκότωνες;

Αλέξανδρος: Ναι. Όχι.

Ζαχαρίας: Ναι ή όχι;

(Σιωπή.)

Ζαχαρίας: Ποιό πράγμα δεν ξέρεις; Αν θα σκότωνες;

Αλέξανδρος: Όχι. Όχι. Δεν θα σκότωνα.

Ζαχαρίας: Άρα είσαι ο ήρωας του βιβλίου σου! Ούτε εκείνος τόλμησε.

Αλέξανδρος: Ίσως.

Ζαχαρίας: Ίσως;

Αλέξανδρος: Ίσως ο πραγματικός ήρωας του βιβλίου μου να είναι πιο ηρωικός από μένα.

Ζαχαρίας: Στάσου, εννοείς ότι εσύ δεν ...

Αλέξανδρος: Δεν ξέρω τί εννοώ.

Ζαχαρίας: Ξέρεις.

Αλέξανδρος: Κόφτο.

Ζαχαρίας: Εσύ δεν θα κατέστρεφες ούτε την ιχθυοκαλλιέργεια;

Αλέξανδρος: Δεν ξέρω τί θα έκανα. Άντε φύγε τώρα από εδώ.

Ζαχαρίας: Πρόβλημα αυτό.

Αλέξανδρος: Πρόβλημα. Δικό μου. Άνοιξε την πόρτα και ξεκουμπίσου.

Ζαχαρίας: Πρόβλημα να πλάθεις ήρωες που είναι παντελώς άσχετοι από σένα.

Αλέξανδρος: Σκασμός. Χάσου από τα μάτια μου.

Ζαχαρίας: Βέβαια θέλει πολλά κότσια-

Αλέξανδρος: Έξω από το χορό, ισχυρίζεσαι ότι θες. Λες εγώ θα έκανα το ένα. Εγώ θα έκανα το άλλο. Αλλά όταν βρεθείς σε αυτή τη θέση;

Ζαχαρίας: Δύσκολο.

Αλέξανδρος: Ειρωνεύεσαι;

Ζαχαρίας: Μα πώς φαντάστηκες κάτι τέτοιο;

Αλέξανδρος: Κάνε ότι θες. Αρκεί να εξαφανιστείς από μπροστά μου.

Ζαχαρίας: Τώρα εξηγείται γιατί μια μέρα πριν εσύ-

Αλέξανδρος: Βγάλε ό,τι συμπεράσματα θες. Παράτα με.

Ζαχαρίας: Τώρα μάλιστα.

Αλέξανδρος: Ικανοποιήθηκες;

Ζαχαρίας: Καμία ικανοποίηση! Άλλωστε σου το είπα εξαρχής, σε παρακολουθώ χρόνια! Ο μεγαλύτερος θαυμαστής σου!

Αλέξανδρος: Μπράβο! Μπράβο!

Ζαχαρίας: Μη χειροκροτείς! Τα χειροκροτήματα είναι για εσένα! Και το πολυπόθητο βραβείο!

Αλέξανδρος: Σήκω φύγε. Θα φωνάξω τη νοσοκόμα. Άντε μου στο διάολο! Που θα κρίνεις εσύ εμένα.

Ζαχαρίας: Δεν σε κρίνω! Προσπαθώ να μπω στη θέση σου. Τι θα έκανα εγώ άραγε, αν ήμουν εσύ;

Αλέξανδρος: Δεν έχεις την παραμικρή ιδέα. Ούτε που διανοείσαι ποιος είμαι εγώ. Εσύ βγάζεις τα ηλίθια συμπεράσματά σου, απ' τα βιβλία. Κι από συνεντεύξεις. Διαβάζεις πέντε βιβλία και φαντάζεσαι ότι μπορείς να γνωρίζεις και τον συγγραφέα. Τι έχω ζήσει, δεν το ξέρεις. Τι έχω κάνει και τι όχι, ούτε που φαντάζεσαι. Αν ζούσες τη ζωή μου. Αν τη ζούσες από την αρχή. Μόνο τότε θα καταλάβαινες. Μπάσταρδε. Ήρθες εδώ να με κρίνεις. Αν γράφω. Για ποιόν γράφω. Τι θα έκανα. Ποιος σου έδωσε το δικαίωμα ηλίθιε;

(Ακούγεται μία φωνή: Παρακαλούνται οι επισκέπτες των ασθενών να περάσουν στην αίθουσα αναμονής. Σε λίγο ξεκινάει η νοσηλεία.)

Σβήνουν τα φώτα.

2.

(Δωμάτιο νοσοκομείου. Η βροχή συνεχίζεται. Ο Ζαχαρίας είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι του νοσοκομείου κρατώντας την τσάντα του. Ο Αλέξανδρος κάθεται στην καρέκλα.)

Αλέξανδρος: Θα έπρεπε να είσαστε ευτυχισμένος.

Ζαχαρίας: Ευτυχισμένος;

Αλέξανδρος: Ευτυχισμένος. *(Παύση.)* Και χαρούμενος.

Ζαχαρίας: Θα έπρεπε;

Αλέξανδρος: Θα έπρεπε.

Ζαχαρίας: Έτσι λες;

Αλέξανδρος: Βεβαίως.

Ζαχαρίας: Εδώ; Στην κατάστασή μου;

Αλέξανδρος: Πριν από εδώ.

Ζαχαρίας: Πότε πριν;

Αλέξανδρος: Δεν θα περίμενε κανείς να είχατε ...

Ζαχαρίας: Να είχα;

Αλέξανδρος: Να είχατε αποπειραθεί να αυτοκτονήσετε.

Ζαχαρίας: Μπορείς να μου μιλάς στον ενικό.

Αλέξανδρος: Διάολε! Κι έλεγα πότε θα το πεις!

Ζαχαρίας: Μην βγαίνεις από τον ρόλο σου.

Αλέξανδρος: Γιεσ Σερ.

Ζαχαρίας: Γιατί δεν θα περίμενε κανείς να είχα...;

Αλέξανδρος: Δεν προχωράει όλο αυτό.

Ζαχαρίας: Προχωράει μια χαρά. Συνέχισε.

Αλέξανδρος: Δεν ... Εγώ, αν ήμουν ο θαυμαστής, δεν θα είχα αυτές τις απορίες.

Ζαχαρίας: Θα τις είχες, θα ήθελες να ξέρεις πώς σιέφτεται ο συγγραφέας απέναντί σου.

(Παύση.)

Ζαχαρίας: Πάμε ξανά.

Αλέξανδρος: Πριν από μια τέτοια βράβευση, κανείς δεν θα περίμενε να θέλεις να βάλεις τέλος στη ζωή σου!

Ζαχαρίας: Κανείς δεν μπορεί να ξέρει τα εσώψυχα του καθενός.

Αλέξανδρος: Γιατί το 'κανες;

Ζαχαρίας: Αγαπητέ μου, σε γνωρίζω πάνω κάτω δέκα λεπτά και θες να κάνω ειμυστηρεύσεις;

Αλέξανδρος: Βρες μια ιστορία και πες τη μου!

Ζαχαρίας: Ιστορία; Δεν θες την αλήθεια;

Αλέξανδρος: Εσύ την ψώνισες κανονικά. Την αλήθεια! Πες μου την αλήθεια!

Ζαχαρίας: Θα γίνει κι αυτό. Αργότερα.

(Σιωπή.)

Ζαχαρίας: Για να σε δω καλύτερα.

Αλέξανδρος: *(Υφος απορίας.)*

Ζαχαρίας: Σήκω. Περπάτησε μέχρι τη γωνία.

Αλέξανδρος: Να σταματήσει το αστείο.

Ζαχαρίας: Μην το χαλάς. Ένας θαυμαστής θα έκανε πάντα ότι του ζητήσει ο συγγραφέας.

Αλέξανδρος: *(Σηκώνεται ξεφυσώντας, περπατάει, σηκώνει νευρικά τα χέρια.)*

Ζαχαρίας: Κάνε και μια στροφή.

Αλέξανδρος: *(Κάνει στροφή.)*

Ζαχαρίας: Σε γνωρίζω από κάπου;

Αλέξανδρος: Με τόσο κόσμο που συναντάτε όλο και θα σας θυμίζω κάποιον.

Ζαχαρίας: Ζητάς εκμυστηρεύσεις κι ακόμα πληθυντικός!

Αλέξανδρος: Με τόσο κόσμο που συναντάς και να είχαμε γνωριστεί, αμφιβάλλω αν θα με θυμόσουν.

Ζαχαρίας: Έχουμε συναντηθεί ξανά;

Αλέξανδρος: Όχι.

Ζαχαρίας: Εγώ δεν σε γνωρίζω. Έτσι δεν είναι;

Αλέξανδρος: *(Υφος άρνησης.)*

Ζαχαρίας: Ναι, αλλά εσύ-

Αλέξανδρος: Εγώ, τί;

Ζαχαρίας: Εσύ ωστόσο με γνωρίζεις.

Αλέξανδρος: *(Εγώ; Νόημα με τα χέρια.)*

Ζαχαρίας: Δεν ήρθες εδώ ως μεγάλος θαυμαστής;

Αλέξανδρος: Ναι. Βεβαίως.

Ζαχαρίας: Άρα με γνωρίζεις.

Αλέξανδρος: Αν το θέτεις έτσι, ναι. Σε γνωρίζω σαν έναν μεγάλο συγγραφέα.

Ζαχαρίας: Ακριβώς έτσι.

Αλέξανδρος: Γιατί εγώ κυρίες στα πλυντήρια ρούχων, σημειώματα στα παντελόνια κι άλλα τέτοια, δεν φαντάζομαι.

Ζαχαρίας: Λοιπόν! Για πες μου!

Αλέξανδρος: *(Με νοηματικό ύφος ρωτάει τι;)*

Ζαχαρίας: Το διάβασες;

Αλέξανδρος: Το τελευταίο;

Ζαχαρίας: Αυτό.

Αλέξανδρος: Το μελέτησα εξονυχιστικά. Όχι απλώς το διάβασα.

Ζαχαρίας: Περιμένω εντυπώσεις.

Αλέξανδρος: Ε ... Κάπου εδώ πρέπει ταπεινά να ζητήσω. Ή μάλλον όχι. Όχι, να ζητήσω. Όχι. Να απαιτήσω να μου γράψεις μια αφιέρωση. *(Σηκώνεται και κάνει να πάρει, χωρίς να ρωτήσει, την τσάντα από τον Ζαχαρία που μέσα φαίνεται πως έχει τα βιβλία.)*

Ζαχαρίας: Τι κάνεις;

Αλέξανδρος: Αντιδρώ ως θαυμαστής. Απαιτώ να μου γράψεις μια αφιέρωση. Τι σκατά συγγραφέας είσαι!

Ζαχαρίας: Αυτή η τσάντα είναι δική μου. *(Μην αφήνοντας την τσάντα από τα χέρια του.)*

Αλέξανδρος: Είναι του θαυμαστή του συγγραφέα, δηλαδή είναι δική μου. *(Τραβώντας την τσάντα.)*

Ζαχαρίας: Φτάνει με την τσάντα. Ο θαυμαστής δεν έχει βιβλία μαζί του. Τέλος.

Αλέξανδρος: Δεν καταλαβαίνω. Δική σου ιδέα ήταν όλο αυτό. Γιατί να μην έχω τα βιβλία;

Ζαχαρίας: (Σπρώχνοντας τον Αλέξανδρο.) Η τσάντα δεν είναι για σένα.

Αλέξανδρος: Δεν προχωράει το παιχνίδι.

Ζαχαρίας: Τσάντα δεν υπάρχει. Ας πάμε παρακάτω.

Αλέξανδρος: Ο θησαυρός που κρατάς είναι δικό μου δημιούργημα. Σαν πολύ σοβαρά πήρες τον ρόλο σου!

Ζαχαρίας: (Βγάζει από την τσάντα ένα βιβλίο και την βάζει με προσοχή κάτω από το σώμα του.) Πάρε το.

Αλέξανδρος: Δες κατάσταση! Θα έλεβα το δικό μου βιβλίο!

Ζαχαρίας: Δεν σου το έχουν μάθει;

Αλέξανδρος: Ποιό;

Ζαχαρίας: Ό,τι δεν μας ανήκει, δεν το αγγίζουμε.

Αλέξανδρος: Ίσως. Κάποτε.

Ζαχαρίας: Αλλά πέρασε πολύς καιρός και μάλλον το ξέχασες!

Αλέξανδρος: Μα το δικό μου βιβλίο, διάολε;

Ζαχαρίας: Η τσάντα έχει προσωπικά αντικείμενα.

Αλέξανδρος: Δεν είσαι μόνο δικός μου θαυμαστής; Έχεις βιβλία κι από άλλον;

Ζαχαρίας: Τέλος η κουβέντα.

Αλέξανδρος: Όπως διατάξετε!

Ζαχαρίας: Δεν θα με ρωτήσεις από που εμπνεύστηκα τον ήρωά μου;

Αλέξανδρος: Πρώτα η αφιέρωση.

Ζαχαρίας: Στο τέλος της κουβέντας η αφιέρωση.

Αλέξανδρος: Γιατί;

Ζαχαρίας: Χωρίς γιατί. Άνιση η σχέση μας. ΕΣΥ ήρθες εδώ να με δεις και να μου δηλώσεις τον θαυμασμό σου. Πρέπει να κάνεις αυτό που λέω.

Αλέξανδρος: Θέλω να δω τί θα έγραφες αν ήσουν συγγραφέας.

Ζαχαρίας: Έχω λόγο που δεν σου γράφω τώρα.

Αλέξανδρος: Γιατί;

Ζαχαρίας: Να σε γνωρίσω πρώτα.

Αλέξανδρος: Για μιαν αφιέρωση;

Ζαχαρίας: Να είναι πιο ... προσωπική.

Αλέξανδρος: Με αποστόμωσες.

Ζαχαρίας: Έλα πες μου.

Αλέξανδρος: Τί άλλο;

Ζαχαρίας: Ρώτα με για το βιβλίο.

Αλέξανδρος: Ο ήρωάς σου ...

Ζαχαρίας: Ο ήρωάς μου;

Αλέξανδρος: Έκανε κάτι μοναδικό;

(Παύση.)

Ζαχαρίας: Με ρωτάς;

Αλέξανδρος: Αναφερόμαστε στον ήρωα που έμεινε πίσω;

Ζαχαρίας: Ποιόν άλλον;

Αλέξανδρος: Αυτόν που τον έφαγαν.

Ζαχαρίας: Το βιβλίο στον άλλον δεν αναφέρεται;

Αλέξανδρος: Εσύ είσαι ο συγγραφέας.

Ζαχαρίας: Ας πούμε γι' αυτόν που επέζησε.

Αλέξανδρος: Μπόρεσε και κατέστρεψε την ιχθυοκαλλιέργεια. Αυτή από όπου ξεκίνησαν όλα. Παρόλο που ήξερε ποιοί κρύβονται πίσω από τον θάνατο του φίλου του, δεν σκότωσε τους ιδιοκτήτες της. Δεν χτύπησε στο δόξα πατρί.

Ζαχαρίας: Θα ήταν δίκαιη μια επίθεση στους ιδιοκτήτες;

Αλέξανδρος: Θα ήταν αναμενόμενη.

Ζαχαρίας: Αναμενόμενη;

Αλέξανδρος: Οι περισσότεροι, αν βρίσκονταν στη θέση του ήρωα, θα γύρευαν εκδίκηση σκοτώνοντας τους ιδιοκτήτες.

Ζαχαρίας: Μην το λες. Υπάρχουν κι αυτοί που δεν θα κάνανε τίποτα.

Αλέξανδρος: Αυτοί. *(Παύση.)* Αυτοί θα κατέστρεφαν τον εαυτό τους. Αυτοί. *(Μικρή παύση.)* Θα χάνανε τον ύπνο τους. ΑΥΤΟΙ θα ήταν οι πιο δυστυχισμένοι.

Ζαχαρίας: Εκτός αν ήταν αναισθητοί.

Αλέξανδρος: Μα τότε δεν θα γίνονταν ήρωες στο βιβλίο σου!

Ζαχαρίας: Σωστά! Οι αναισθητοί είναι μόνο εκεί έξω. Όχι ήρωες στα βιβλία.

Αλέξανδρος: Μια απογοήτευση διακρίνω από τους ανθρώπους!

Ζαχαρίας: Γι' αυτό γράφω για ήρωες!

Αλέξανδρος: Για ήρωες που καταστρέφουν.

Ζαχαρίας: Για ήρωες που μπορούν να πράττουν το σωστό.

Αλέξανδρος: Άρα γράφεις λόγω της έλλειψης ηρώων στην καθημερινότητα;

Ζαχαρίας: Για έμπνευση.

Αλέξανδρος: Ωστε εμπνέσαι από ήρωες!

Ζαχαρίας: Όχι εγώ.

Αλέξανδρος: Τότε;

Ζαχαρίας: Θέλω να εμπνεόνται οι αναγνώστες. Για να κάνουν το σωστό.

Αλέξανδρος: Ως συγγραφέας έχω να σου πω ότι δεν με καλύπτεις.

Ζαχαρίας: Ξεχνάς ότι τώρα εγώ είμαι ο συγγραφέας κι εσύ απλώς ένας θαυμαστής.

Αλέξανδρος: Θα συνεχίσουμε;

Ζαχαρίας: *(Υφος κατάφασης.)*

Αλέξανδρος: Τον ήρωά σας ...

Ζαχαρίας: Ναι;

Αλέξανδρος: Πώς εμπνευστήκατε αλήθεια τον ήρωα της ιστορίας;

Ζαχαρίας: Ένας φίλος. Πάνε πολλά χρόνια. Φίλος καρδιάς. Ξεφύγησε στα χέρια μου.

Αλέξανδρος: Στα χέρια σου! Άρρωστος;

Ζαχαρίας: Όχι.

Αλέξανδρος: Πώς;

Ζαχαρίας: Τον πυροβόλησαν.

Αλέξανδρος: Τον ...

Ζαχαρίας: Κατευθείαν εδώ. *(Δείχνει το σημείο ανάμεσα στα μάτια του.)*
Μπουμ!

Αλέξανδρος: Ήσουν εκεί;

Ζαχαρίας: Μπρος στα μάτια μου.

Αλέξανδρος: Έχασα κι εγώ παλιά αδερφό.

Ζαχαρίας: Αδερφό;

Αλέξανδρος: Φίλο. Φίλο καλύτερο κι από αδερφό!

Ζαχαρίας: Από τί;

Αλέξανδρος: Κάποιος τον πυροβόλησε.

Ζαχαρίας: Άκου τώρα!

Αλέξανδρος: Γιατί;

Ζαχαρίας: Τί γιατί;

Αλέξανδρος: Γιατί τον πυροβόλησαν; Τον δικό σου φίλο;

Ζαχαρίας: Ακόμη το φάχνω.

Αλέξανδρος: Πότε συνέβη;

Ζαχαρίας: Πάει καιρός.

Αλέξανδρος: Πού έγινε;

Ζαχαρίας: Σε ένα από αυτά τα μαγαζιά.

Αλέξανδρος: Ποιά μαγαζιά;

Ζαχαρίας: Από αυτά που χορεύουν κοπέλες.

Αλέξανδρος: Αδύνατο.

Ζαχαρίας: Εκεί. Σε ένα από δαύτα. Τον φάγανε κανονικά.

Αλέξανδρος: Σε ποιά περιοχή;

Ζαχαρίας: Πάνε χρόνια. Όλα αλλάξανε πια. Τα μαγαζιά, τα μέρη, τα ονόματα...

Αλέξανδρος: Κι εσύ τι έκανες;

Ζαχαρίας: *(Ανοίγει την τσάντα του και βγάζει ένα μπουκάλι με αλκοόλ. Κάνει πως πίνει.)* Θεε; *(Πιάνει το βιβλίο κι αρχίζει να γράφει την αφιέρωση.)*

Αλέξανδρος: *(Αρπάζει το μπουκάλι και πίνει.)* Γάμα την αφιέρωση τώρα. Γιατί τον πυροβόλησαν;

Ζαχαρίας: Εσένα τον φίλο σου γιατί τον πυροβόλησαν;

Αλέξανδρος: Εμένα;

Ζαχαρίας: Ναι, τον δικό σου φίλο. Γνωρίζεις;

Αλέξανδρος: Ναι.

Ζαχαρίας: Γιατί;

Αλέξανδρος: Παρουσιάστηκε σαν ατύχημα. *(Συνεχίζει να πίνει.)*

Ζαχαρίας: Ενώ δεν ήταν;

Αλέξανδρος: Ο ήρωας σκοτώθηκε σε ατύχημα;

Ζαχαρίας: Εννοείς αυτός του βιβλίου;

Αλέξανδρος: Αυτός.

Ζαχαρίας: Όχι.

Αλέξανδρος: Ούτε κι ο φίλος μου.

Ζαχαρίας: Και;

Αλέξανδρος: Τι και;

Ζαχαρίας: Πιάστηκε ο ένοχος;

Αλέξανδρος: Τώρα μιλάμε για τον ήρωά σου. Ή μάλλον για τον φίλο σου από τον οποίον εμπνεύστηκες τον ήρωά σου.

Ζαχαρίας: Ο *(Ηχος)*! Άνιση σχέση. ΕΓΩ διευθύνω την κουβέντα μας τώρα. Εγώ ρωτάω κι εσύ απαντάς.

Αλέξανδρος: Χέσε με με τα παιχνίδια σου. *(Συνεχίζει να πίνει.)*

Ζαχαρίας: Για θαυμαστής είσαι πολύ αναιδής.

Αλέξανδρος: Τελειώνει.

Ζαχαρίας: *(Βγάζει από την τσάντα μία φωτογραφία και την βάζει μέσα στο βιβλίο. Συνεχίζει να γράφει.)*

Αλέξανδρος: Παράτα τις αφιερώσεις και τ' αυτόγραφα. Είχες στ' αλήθεια φίλο που ξεψύχησε στα χέρια σου;

Ζαχαρίας: Μην υψώνεις τον τόνο σου. Μια λέξη μου και η νοσοκόμα θα σε πετάξει έξω.

Αλέξανδρος: Άντε μου στο διάολο. *(σηκώνεται και αρπάζει από τον Ζαχαρία το βιβλίο που γράφει την αφιέρωση)* Τι γράφεις στο κωλοβιβλίο;

Ζαχαρίας: *(Ενώ ο Αλέξανδρος ανοίγει το βιβλίο και διαβάζει.)* Σου είπα θα σου δώσω όλες τις απαντήσεις. Τις ε κ μ υ σ τ η ρ ε ύ σ ε ι ς!

Αλέξανδρος: *(Διαβάζοντας, πίνει και πέφτει στην καρέκλα.)*

Ζαχαρίας: Ή μήπως εσύ;

Αλέξανδρος: Ποιός είσαι;

Ζαχαρίας: Ναι. Εσύ. Εσύ πρέπει να μου δώσεις όλες τις απαντήσεις.

Αλέξανδρος: Σε ρώτησα ποιός είσαι. *(Κρατώντας τη φωτογραφία στο χέρι. Πίνει.)*

Ζαχαρίας: Εσύ ποιός είσαι από τους δύο;

Αλέξανδρος: Μα-

Ζαχαρίας: Ο ψηλός;

(Σιωπή. Κοιτάζονται κατάματα.)

Ζαχαρίας: Ή κάνω λάθος;

Αλέξανδρος: Πώς βρέθηκε στα χέρια σου;

Ζαχαρίας: Μήπως από κάποιο πλυντήριο ρούχων;

Αλέξανδρος: Πού βρήκες τη φωτογραφία;

Ζαχαρίας: Μήπως εσύ πρέπει να λύσεις τις δικές μου απορίες;

Αλέξανδρος: Ποιός είσαι; Τί θες;

Ζαχαρίας: Τί έγινε εκείνο το βράδυ στο κωλόμπαρο που είχατε πάει με τον Παναγιώτη;

Αλέξανδρος: Ποιός; Μα ... Εσύ ...

Ζαχαρίας: Μπουμ! Εξαφανίστηκαν οι μαγικές σου λέξεις!

Αλέξανδρος: Πού τον ξέρεις;

Ζαχαρίας: Τον ήξερα. Πού τον ήξερα. Συγγραφέα του κώλου.

Αλέξανδρος: Πού τον ήξερες διάολε; Πώς; Εσύ; Πώς; Πώς η φωτογραφία ... (πίνει.)

Ζαχαρίας: Πότε είναι τραβηγμένη αυτή η φωτογραφία;

Αλέξανδρος: Εκείνο το βράδυ.

Ζαχαρίας: Στο κωλόμπαρο;

Αλέξανδρος: Εκεί.

Ζαχαρίας: Και την είχες κρατήσει εσύ, έτσι δεν είναι;

Αλέξανδρος: Εγώ.

Ζαχαρίας: Και την έστειλες-

Αλέξανδρος: ...στη μάνα του. Καιρό πολύ-

Ζαχαρίας: Τρία χρόνια. Τρία χρόνια μετά.

Αλέξανδρος: Ποιός στο διάολο είσαι και ήρθες εδώ μπροστά μου;

Ζαχαρίας: Έστειλες στη μάνα του τη φωτογραφία από εκείνο το βράδυ. Το βράδυ που τον σκότωσαν. Έτσι δεν είναι;

Αλέξανδρος: Ναι. Την έστειλα. Εγώ την έστειλα. Τη φωτογραφία από τότε.

Ζαχαρίας: Την τελευταία του.

Αλέξανδρος: Μας. *(Πίνει.)*

Ζαχαρίας: Τι “μας”;

Αλέξανδρος: Την τελευταία μας. Την τελευταία μας φωτογραφία.

Ζαχαρίας: Σε συγκίνησα! Συγνώμη!

Αλέξανδρος: *(Ορμώντας προς τον Ζαχαρία.)* Θα μου πεις ποιός διάολο είσαι; Πού ήξερες τον Παναγιώτη.

Ζαχαρίας: *(Προσπαθώντας να αποτραβηχτεί από τα χέρια του Αλέξανδρου.)* Ήσουν φίλος του. Τον αγαπούσες. Μπάσταρδε. *(Αποτραβιέται πετώντας χάρμω τον Αλέξανδρο.)*

Αλέξανδρος: Ναι. Ποιός-

Ζαχαρίας: Ποιός είμαι;

Αλέξανδρος: Ποιός;

Ζαχαρίας: Ήθελα να έρθω μαζί σας εκείνο το βράδυ.

Αλέξανδρος: *(Κοιτώντας τη φωτογραφία.)* Και γιατί δεν ήρθες;

Ζαχαρίας: Γιατί ΕΣΥ το απαγόρευες.

Αλέξανδρος: Τι απαγόρευσα; Τι λες; Γιατί;

Ζαχαρίας: *(Πηγαίνει κοντά στο πρόσωπο του Αλέξανδρου και τον κοιτάζει στα μάτια.)* Δες. Δες γαμώ το σπίτι σου. Δες με. Ποιόν σου θυμίζω; Κανέναν; Έδωσες τη γαμημένη φωτογραφία στη μάνα του. Στη μάνα μας. Κοίτα. Κοίτα με.

Αλέξανδρος: ZZZZZZάχο;

Ζαχαρίας: Αυτός. Πες το ολόκληρο.

Αλέξανδρος: Τι ολόκληρο;

Ζαχαρίας: Ζάχος. Ο αδερφός του Παναγιώτη.

Αλέξανδρος: Δεν ήξερα ότι ... Ότι ...

Ζαχαρίας: Δεν ήθελες να έρθω για να φάτε τον Παναγιώτη.

Αλέξανδρος: Είσαι τρελός; Τί λες;

Ζαχαρίας: *(Ορμάει στον πεσμένο Αλέξανδρο και αρπάζει το αλκοόλ από τα χέρια του.)* Δώσε μου το αυτό.

Αλέξανδρος: Κακό; Εγώ; Εγώ στον Παναγιώτη;

Ζαχαρίας: “Κακό; Εγώ στον Παναγιώτη;” Παλιοαρχίδι! *(Κατευθυνόμενος προς την τσάντα του. Βγάζει μία σκόνη και την ρίχνει στο μπουκάλι με το αλκοόλ.)* Τώρα πιες το!

Αλέξανδρος: *(Προσπαθώντας να απομακρύνει το στόμα του από το μπουκάλι.)* Άκου με.

Ζαχαρίας: Πιες το παλιοαρχίδι! Δολοφόνε!

Αλέξανδρος: *(Προσπαθεί να αρπάζει το μπουκάλι με το δηλητήριο από το χέρι του Ζαχαρία.)* Όταν σκοτώσανε τον αδερφό σου. Εγώ. Εγώ μετά. Εγώ μετά χάθηκα.

Ζαχαρίας: Τώρα θα χαθείς παλιομαλάκα. Ιδεολόγος μόνο στα βιβλία. Πιες το.

Αλέξανδρος: Άκουσέ με.

Ζαχαρίας: Τέρμα τα λόγια. Τα έγγραφες τόσα χρόνια. Οι μαγιές σου ηλίθιες λεξούλες τέρμα.

Αλέξανδρος: Άκουσέ με. Μόνο αυτό. Θα πιώ. Θα το πιώ μετά. Ό,τι θες, θα το πιώ.

Ζαχαρίας: *(Ορμάει στον Αλέξανδρο.)* Παλιομαλάκα.

Αλέξανδρος: *(Ξεφεύγει.)* Κάθε βράδυ. Εκεί. Πάντα. Εδώ. *(Δείχνει το μυαλό του.)* Συνέχεια ο Παναγιώτης. “Εκείνος θα ήταν καλύτερος συγγραφέας από εμένα!” “Πώς θα το έγγραφε αυτό ο Παναγιώτης;”

Ζαχαρίας: Δεν με νοιάζεις εσύ.

Αλέξανδρος: Τον αδερφό σου-

Ζαχαρίας: Σιάσε. Μίλα.

Αλέξανδρος: Τον έχω αγαπήσει. Ίσως μόνο αυτόν. Μετά νεκρώθηκαν όλα. Σκοτώθηκε εκείνος και χρόνια πάλευα με σκιές. Ακόμη και τώρα. Ακόμη και τώρα που-

Ζαχαρίας: Τέλος. Εσύ και το φάντασμά σου έχετε ... Τέλος. Έχετε στοιχειώσει τη ζωή μου. Σήμερα θα τελειώσω και με τους δυο σας.

Αλέξανδρος: Τόσα χρόνια; Γιατί δεν το έκανες τόσα χρόνια;

Ζαχαρίας: Γιατί; (Παύση.) Γιατί άραγε;

Αλέξανδρος: Γιατί περίμενες τόσο;

Ζαχαρίας: Εγώ ορίζω πια το παιχνίδι. Εσύ. Εσύ ένας μαλάκας που θα εκλιπαρεί σε λίγο για τη ζωή του.

Αλέξανδρος: Πλάκα έχεις. Εμπρός δώσε μου το. Τελειώνει. Ο Παναγιώτης θα γυρίσει πίσω;

Ζαχαρίας: Ο Παναγιώτης; Όχι. Δεν θα γυρίσει. Αλλά εγώ. Εγώ θα ξεινήσω επιτέλους να ζω. Να ΖΩ. Ξέρεις πώς είναι να έχω ζήσει σαράντα χρόνια ... σαράντα ολόκληρα χρόνια μαύρα; Περνάει από το τεράστιο μυαλουδάκι σου; Από τη μεγάλη συγγραφική σου φαντασία ότι εμείς (στιγμή) εμείς ποτέ δεν μπορέσαμε να γιορτάσουμε; Ότι πάντα (ανάσα) πάντα στο σπίτι υπήρχε σκοτεινιά. Χριστούγεννα, Πάσχα, γιορτές, καλοκαίρια, ξανά Χριστούγεννα. Εμείς εκεί. Πένθος. Ποτέ ξανά γιορτή. Ο Παναγιώτης είχε σκοτωθεί. Τον είχαν σκοτώσει. Τον πυροβόλησαν μπροστά στα μάτια σου. Ή τον πυροβόλησες εσύ. Ναι, ΕΣΥ. Κι εσύ άφαντος. Και φωτογραφίες. Πολλές φωτογραφίες. Πώς ήταν η ζωή μας πριν. Με χρώματα. Σε κάθε γωνιά του σπιτιού εκείνος. Και μετά η τελευταία φωτογραφία. Σταλμένη από εσένα τρία χρόνια μετά. Για να μας πεις τι; Να μας πεις ότι λυπάσαι. Εμείς ψάχναμε απεγνωσμένα κάτι να πιαστούμε. Κάτι για να καταλάβουμε τι έγινε εκείνη τη γαμημένη νύχτα. Κι εσύ; Εξαφανισμένος. “Να λυπάσαι.” Η μάνα αναρωτήθηκες τι απέγινε; Όλη την υπόλοιπή της ζωή ζούσε με την ανάμνηση τον Παναγιώτη. Εγώ δεν υπήρχα. Μόνο για να κλαίμε. Μόνο για να της λέω ότι θα πάρω εκδίκηση. Κι εκείνη πέθανε. Κι εγώ εκδίκηση δεν πήρα. Ονειρευόμουν χρόνια (ανάσα) χρόνια πολλά πως έρχομαι, σε βρίσκω και σε σκοτώνω. Με όλους τους τρόπους. Με μαχαίρι, κατευθείαν στην καρδιά. Σε έχω

πυροβολήσει. Εδώ. *(Δείχνει ανάμεσα στα μάτια.)* Όπως εκείνον. Σε έχω πυροβολήσει στην κοιλιά για να έχω χρόνο να σου αποκαλύψω την ταυτότητά μου. Σε έχω πνίξει στον ύπνο σου. Σε έχω σπρώξει από ψηλή γέφυρα. Σε έχω θάψει ζωντανό. Ξέρω ήδη την όψη που θα έχεις νεκρός. Όμως τώρα τελείωσαν τα ψέματα. Τέρμα ο φόβος. Θα πεθάνεις. Ακούω στις ειδήσεις για την απόπειρα και τα βάζω με μένα. Μια ζωή αποτυχημένος. Σε όλα. Τόσα σχέδια για να πεθάνεις από το δικό μου χέρι. Κι ούτε καν αυτό. *(Μικρή παύση.)* Χάρηκα. Το πιστεύεις; Χάρηκα που γλύτωσες.

Αλέξανδρος: Μα-

Ζαχαρίας: Μην με διακόπτεις. Χάρηκα γιατί ... Γιατί η ζωή σου. Η γαμημένη ζωή σου δεν σου ανήκει. Ο θάνατός σου είναι στα δικά μου χέρια. Τη ζωή σου θα τη σταματήσω εγώ. Για να ηρεμήσω. Να λυτρωθώ. Να μπορώ να ζήσω. Να λέω ότι δεν υπήρξα δειλός. Ότι τα χρόνια που ... Τη ζωή που μου στέρησες θα την πάρω πίσω. Κι ο φόνος αυτός θα είναι Θεία Δίκη. Η ύπαρξή σου μου ανήκει. Να ξεκινήσω να ζω. Επιτέλους να ΖΩ.

Αλέξανδρος: Πέφτεις έξω. Εγώ-

Ζαχαρίας: Σκάσε. Πιες το. Τώρα αμέσως.

Αλέξανδρος: Δεν το έκανα-

Ζαχαρίας: Εσύ. Εσύ το οργάνωσες.

Αλέξανδρος: Δεν γίνεται να πιστεύεις ότι-

Ζαχαρίας: Εσύ κρύβεσαι πίσω από όλα.

Αλέξανδρος: Άκουσέ με. Πρέπει να με ακούσεις.

Ζαχαρίας: Μην με αγγίζεις.

Αλέξανδρος: *(Αρπάζει από τα χέρια του το μπουκάλι.)* Θα ακούσεις αυτά που έχω να πω με το ζόρι. *(Ακινητοποιώντας τον Ζαχαρία.)*

Ζαχαρίας: Παράτα με.

Αλέξανδρος: *(Αρχίζει ήρεμα κι όσο προχωράει μεγαλώνει η ένταση.)* Εκείνο το βράδυ δεν σε θέλαμε μαζί μας γιατί θα πηγαίναμε στο

κωλόμπαρο. Στις γοργόνες. Εσύ ήσουν ανήλικο. Αν ερχόσουν μαζί, θα τρώγαμε πόρτα.

Ζαχαρίας: Ήθελε ο Παναγιώτης να πάτε εκεί;

Αλέξανδρος: Όχι. Ποτέ. Εγώ τον έσερνα.

Ζαχαρίας: Είχατε πάει κι άλλες φορές;

Αλέξανδρος: Πέντε δέκα φορές πάνω κάτω. Ο Παναγιώτης ερχόταν με το ζόρι. Μετά είχε τύψεις. Δεν ήταν σωστό για τα κορίτσια, έλεγε. Ξέρεις πόσο χρονών ήμασταν τότε; Κάναμε ό,τι κάναμε και μετά μείναμε, όπως πάντα, να δούμε το σόου. Εγώ ... Ναι. Εγώ λόγω της μαλακίας μου, την έπεφτα στη γκόμενα του ιδιοκτήτη. Ο ιδιοκτήτης μαφιόζος. Γιάνγκστερ με όψη λιμοκοντόρου. Εκείνη τη μέρα μάλλον το παράκανα. Έγινε τσαμπουκάς. Μεγάλος. (Αφήνει τα χέρια του Ζαχαρία.) Η γκόμενα ήθελε να έρθει μαζί μας. Αυτός έστειλε κάποιον να μας μιλήσει. Μας προειδοποίησε ότι η τύπισσα ήταν του τζιτζιφιόγκου. Εμείς. Δηλαδή εγώ, χαμπάρι. Είχα πιει. Δεν καταλάβαινα τίποτε. Ήμουν έτοιμος να την πάρω και να φύγουμε.

Ζαχαρίας: Τι με νοιάζουν εμένα τα νταραβέρια σου με τις γκόμενες;

Αλέξανδρος: Άσε με να τελειώσω.

Ζαχαρίας: Δεν με νοιάζει ποιες πηδούσες.

Αλέξανδρος: Ο Παναγιώτης προσπαθούσε να με πείσει να φύγουμε.

Ζαχαρίας: Και;

Αλέξανδρος: Έβγαλα να πληρώσω και να γίνουμε καπνός. Μόνο που είχα ... Η κοπέλα δηλαδή. Ναι. Η κοπέλα είχε αποφασίσει να έρθει μαζί μας. Θα άφηνε τον τζιτζιφιόγκο και θα μας ακολουθούσε. Την ώρα που βάζουμε τα πανωφόρια μας κι είμαστε έτοιμοι να την κάνουμε, εγώ, ο Παναγιώτης κι η κοπέλα, μας σταματάει ο τύπος: “Εσείς μπορείτε να φύγετε. Η κούκλα θα μείνει εδώ.” “Ποιός είσαι εσύ για να αποφασίσεις πού θα πάει το κορίτσι;”, του λέω. “Η κούκλα δικιά μου. Τα ποτά κερασμένα από μένα.”, η απάντηση. Μου δίνει τα λεφτά. Δεν τα βάζει στην τσέπη. Τα ακουμπάει μπρος στο στήθος μου. Σχεδόν μου τα πετάει. Όχι λέω. Αρπάζω το κορίτσι και πάω να τρέξω. Ο Παναγιώτης εκεί δίπλα μου. Έλεγε συνέχεια να τα ξεχάσουμε και να φύγουμε. Εγώ ... Εγώ ξεροκέφαλος. Την ώρα εκείνη. Ούτε που κατάλαβα πώς. Όλα γίναν σε κλάσματα δευτερολέπτου. Ακούω μια κραυγή από τον Παναγιώτη. Γυρίζω. Ορμάει πάνω μου.

Σωριαζόμαστε κατάχαμα. Ο Παναγιώτης από πάνω μου. Εκεί ξεψύχησε. Έφαγε τη σφαίρα που προοριζόταν για μένα. Τα ‘χασα. Ο Παναγιώτης χωρίς ανάσα. “Ασθενοφόρο” φωνάζω. “Ένα ασθενοφόρο γρήγορα.” Έρχεται το ασθενοφόρο. Ο Παναγιώτης είχε πεθάνει. Φτάνει κι η αστυνομία. Ο μαφιόζος πουθενά. Όλοι από το κωλόμπαρο την ίδια κατάθεση. Ένα πρεζάκι, λένε, ήταν στο μαγαζί και τράβηξε όπλο. Μανουριάστηκε με τον Παναγιώτη. Πυροβόλησε κι εξαφανίστηκε. Εγώ να φάχνω τον τζιτζιφιόγκο. Σε όλο το μαγαζί. Τζιτζιφιόγκος και πουτάνα εξαφανισμένοι. Έτσι γίναν. Ακριβώς έτσι. Έχουν περάσει τόσα χρόνια αλλά θυμάμαι το κάθε δευτερόλεπτο. Είναι η πρώτη φορά που τα λέω.

Ζαχαρίας: Κι αφού όρμησε πάνω σου;

Αλέξανδρος: Πάνω μου.

Ζαχαρίας: Πώς αφού όρμησε πάνω σου, η σφαίρα τον βρήκε εδώ; *(Δείχνει το σημείο ανάμεσα στα μάτια.)*

Αλέξανδρος: Τι πώς;

Ζαχαρίας: Αν όρμησε πάνω σου, η σφαίρα θα τον έβρισκε πίσω.

Αλέξανδρος: Εγώ κατευθυνόμουν μπροστά, ο Παναγιώτης ήταν πίσω μου. Ακούω τη φωνή του. Γυρνάω. Ο Παναγιώτης κατευθύνεται σε μένα. Ναι. Φαίνεται ότι τελευταία στιγμή ... Τελευταία στιγμή γύρισε και κατευθυνόταν σε μένα κοιτώντας τον μαφιόζο. Έτσι έγινε.

Ζαχαρίας: Έτσι αλλά δεν είσαι και σίγουρος.

Αλέξανδρος: Σίγουρος είμαι. Όλα γίναν στο άψε σβήσε. Ποιός γύρισε από εδώ και ποιός από εκεί. Έτσι γίνανε τα πράγματα στα σίγουρα.

Ζαχαρίας: Και μετά;

Αλέξανδρος: Τι και μετά;

Ζαχαρίας: Δεν έκανες τίποτε να βρεις τον τζιτζιφιόγκο;

Αλέξανδρος: Τον έψαξα.

Ζαχαρίας: Δεν τον βρήκες;

Αλέξανδρος: Πουθενά.

Ζαχαρίας: Ούτε μετά από δύο, τρεις, έξι, δέκα μήνες;

Αλέξανδρος: Και να τα βάλω μαζί του;

Ζαχαρίας: Ακριβώς.

Αλέξανδρος: Θα πήγαινα να βρω τον Παναγιώτη. Δεν αστειεύονται αυτοί οι τύποι. Τους ξέρω καλά.

Ζαχαρίας: Κάπου ...

Αλέξανδρος: Κάπου;

Ζαχαρίας: Κάπου το σενάριο μπάζει.

Αλέξανδρος: Πουθενά δεν μπάζει. Όλα γίναν όπως τα περιέγραψα.

Ζαχαρίας: Και στην αστυνομία;

Αλέξανδρος: Τι στην αστυνομία;

Ζαχαρίας: Γιατί δεν είπες τί πραγματικά έγινε;

Αλέξανδρος: Ήμουν ένας. Ένας εναντίον όλων.

Ζαχαρίας: Ο ήρωας σώπασε.

Αλέξανδρος: Πες το κι έτσι.

Ζαχαρίας: Κι αφού δεν είπες την αλήθεια. Αφού υποστήριξες κι εσύ τον μαφιόζο, γιατί ...

Αλέξανδρος: Τι γιατί;

Ζαχαρίας: Γιατί εξαφανίστηκες;

Αλέξανδρος: Να εμφανιστώ να κάνω τί;

Ζαχαρίας: Στην κηδεία.

Αλέξανδρος: Και πώς να αντικρύσω τη μάνα του Παναγιώτη;

Ζαχαρίας: Είσαι ένοχος. Γι' αυτό δεν-

Αλέξανδρος: Έτσι και το ξαναπείς, πήρες πόδι από δω μέσα.

Ζαχαρίας: Κάτω τα χέρια σου από πάνω μου.

Αλέξανδρος: Μπορεί να είμαι μαλάκας. Να μην έκανα πίσω με την γιόμμενα. Αλλά φονιάς δεν είμαι.

Ζαχαρίας: Έχεις αποδείξεις;

Αλέξανδρος: Αποδείξεις!

Ζαχαρίας: Ναι. Αποδείξεις.

Αλέξανδρος: Αποδείξεις ότι δεν σκότωσα τον Παναγιώτη;

Ζαχαρίας: Κάποιον ... Κάτι που να αποδεικνύει τα όσα υποστηρίζεις.

Αλέξανδρος: Μα δεν άκουσες;

Ζαχαρίας: Την ιστοριούλα σου; Πολύ όμορφη!

Αλέξανδρος: Σου είπα ακριβώς ό,τι έγινε. Με κάθε λεπτομέρεια.

Ζαχαρίας: Μπούρδες. Συγγραφέας είσαι. Πολύ εύκολα σακαρφίζεσαι παραμύθια.

Αλέξανδρος: Θα πρέπει να με πιστέψεις. Και δίχως αποδείξεις. Έτσι γίναν τα πράγματα. Δεν έχω άλλο να πω.

Ζαχαρίας: Έτσι σε βολεύει να γίναν.

Αλέξανδρος: Τόση ώρα με κατηγορείς. Εσύ τί έκανες;

Ζαχαρίας: Μην αγριεύεις σ' εμένα.

Αλέξανδρος: Τί έκανες; Ε; Ονειρευόσουν να με σκοτώσεις; Για να τιμωρηθεί ο ένοχος;

Ζαχαρίας: Εσένα λογάριαζα για ένοχο. Λογαριάζω.

Αλέξανδρος: Λογάριαζες ή λογαριάζεις;

Ζαχαρίας: Βρες κάτι. Κάτι που να μπορώ να το πιστέψω. Κάτι που να δείχνει ότι δεν έκανες εσύ τον φόνο. Πώς να σε εμπιστευθώ; Σκοτώνεται ο Παναγιώτης κι εσύ εξαφανίζεσαι. Για τρία ολόκληρα χρόνια. Την ιστοριούλα που μόλις αράδιασες, μπορούσες να την πεις και τότε. Σε περιμέναμε. Η μάνα κι εγώ. Περιμέναμε. Λέγαμε. Λέγαμε θα ηρεμήσει και θα έρθει να μας βρει. Να μας εξηγήσει. Να μας πει κάτι. Και μας είπες ότι λυπάσαι. Με μία φωτογραφία μετά από τρία χρόνια.

Αλέξανδρος: Ρωτάς πώς ήμουν για τρία χρόνια;

Ζαχαρίας: Φαντάζομαι πως είχες βρει κάποια γιόμμενα και περνούσες φίνα. Πού καιρός για να ασχοληθείς με μας. Με τον χαμό του Παναγιώτη.

Αλέξανδρος: Θεσ αποδείξεις;

Ζαχαρίας: Έχεις;

Αλέξανδρος: Τρία χρόνια ζούσα σαν φάντασμα. Στην αρχή έφυγα. Αφρική. Έπιασα δουλειά εκεί. Έπινα. Έπινα πολύ. Γινόμουν στουπί για να μπορέσω να κοιμηθώ. Ο Παναγιώτης ήταν πάντα μπροστά μου. Κι όταν δεν ήταν ο Παναγιώτης, ήταν ένα ενυδρείο. Ένα ενυδρείο στο οποίο μέσα δεν ζούσαν ψάρια. Γοργόνες. Ζούσαν γοργόνες. Ερχόταν κάποιος και τις τάζε. Κάτι τις τάζε κι αυτές φωνάζανε. Ζητούσαν να ανοίξω το καπάκι. Να δραπετεύσουν. Μια φωνή μου έλεγε να ακούσω τις γοργόνες και να ανοίξω το καπάκι. Αυτή η φωνή πνιγότανε στον κρότο ενός πυροβολισμού. Κάθε βράδυ το ίδιο όνειρο. Ο ίδιος εφιάλτης. Μπορεί να μην ήμουν εγώ αυτός που πάτησε τη σκανδάλη αλλά ... αλλά αν δεν υπήρχα εγώ, εκείνος τώρα θα ζούσε. Μετά το αλκοόλ έπαψε πια να βοηθάει. Σερνόμουν δεξιά κι αριστερά. Δαιμονισμένος. Βρέθηκε ένας γιατρός. Με περιμάζεψε στο σπίτι του. Εκείνος τα κανόνισε όλα και με έστειλε πίσω. Για δύο χρόνια μαινόβγαινα στα ψυχιατρεία. Θεσ αποδείξεις; Τράβα στα τρελάδικα και ρώτα. Ξέρεις το πραγματικό μου όνομα. Τράβα και ρώτα. Και μόλις-

Ζαχαρίας: Γιατί δεν ερχόσουν να μας συναντήσεις;

Αλέξανδρος: Σκάσε. Να σας συναντήσω; Και να σας πω τί; Ότι αν δεν υπήρχα εγώ, ο Παναγιώτης θα ζούσε; Ότι εγώ έφταιγα; Ότι στη θέση του έπρεπε να είμαι εγώ; Ότι αυτός είναι νεκρός κι εγώ ζω;

Ζαχαρίας: Όλα αυτά που λες τώρα. Αυτά να έλεγες.

Αλέξανδρος: Ρωτάς αν μπορούσα;

Ζαχαρίας: Δεν ζούσα. Όλα αυτά τα χρόνια δεν ζούσα.

Αλέξανδρος: Μόλις πριν από τρία χρόνια αποφάσισα να γράψω ένα βιβλίο. Ένα βιβλίο στο οποίο τα κορίτσια ... οι γοργόνες, γίναν ψάρια. Και μέσα ο χαμός του Παναγιώτη. Που δεν έφταιγε. Πουθενά. Που αγαπούσε τις γοργόνες. Που δεν τις ήθελε κλεισμένες στα ενυδρεία. Που αν ... αν αυτός ήταν στη θέση μου, θα το σήκωνε το γαμημένο το καπάκι. Κι εγώ πάντα ο φίλος του. Ο φίλος του που μένει πίσω. Για να κάνει κάτι. Για να εκδικηθεί τον χαμό του. Για να μπορέσω να βρω ησυχία. Για να μάθει ο Παναγιώτης τί θα ήθελα να έχω κάνει.

Ζαχαρίας: Τί θα ήθελες;

Αλέξανδρος: Να πάω και να βάλω φωτιά στο κωλόμπαρο. Να μην υπάρχει πια.

Ζαχαρίας: Αλλά ούτε αυτό.

Αλέξανδρος: Ούτε.

Ζαχαρίας: Σαράντα χρόνια. Ποτισμένα με πόνο.

Αλέξανδρος: Αυτό το βιβλίο. Αυτό το βιβλίο θα ήθελα να είναι ένα ελάχιστο κάτι. Ένας μικρός φόρος τιμής στον Παναγιώτη. “Αν εσύ κι εγώ δεν πηγαίνουμε στις γοργόνες, αν κανείς δεν τις επισκέπτεται, οι γοργόνες θα επιστρέψουν στο φυσικό περιβάλλον τους”. Αρνιόταν όταν του ζητούσα να πάμε στα κορίτσια. Όχι ότι δεν του άρεσε. Όχι. Ήθελε να σωθούν. Αυτός ήταν ο Παναγιώτης. Κι ούτε που θα του είχε περάσει από το μυαλό να κάνει κακό σε κάποιον στο κωλόμπαρο ή να βάλει φωτιά στο μαγαζί. Αυτός ήθελε μόνο να ανοίξει το καπάκι. Ο ήρωας, ο πραγματικός ήρωας στο βιβλίο, δεν ήταν αυτός που κατέστρεψε την ιχθυοκαλλιέργεια. Όχι. Ήταν ο άλλος. Ο άλλος πάλευε με όλα τα μέσα, τα νόμιμα μέσα να ελευθερώσει τα ψάρια. Αυτός που έμεινε πίσω και κατέστρεψε τα πάντα ήταν ήρωας; Για μένα, ναι. Για μένα που διψούσα για καταστροφές. Κι από ότι φάνηκε και του κοινού που βράβευσε το βιβλίο. Αλλά ήρωας του Παναγιώτη δεν θα ήταν ποτέ.

Ζαχαρίας: Γιατί τώρα; Γιατί αποπειράθηκες να αυτοκτονήσεις τώρα;

Αλέξανδρος: Γιατί τώρα; Γιατί τώρα κατάλαβα την ανημπόρια μου. Γιατί μετά το βιβλίο κατέληξα ότι δεν θα μπορέσω ποτέ να κάνω κάτι για τον Παναγιώτη. Έχεις ακούσει για το από κει και πριν των ανθρώπων;

Ζαχαρίας: Από κει και πριν;

Αλέξανδρος: Το πριν τους. Το πώς διαμορφώνει κανείς το εικοσιτετράωρο του. Εκεί είναι όλη η ουσία. Και για τους καλλιτέχνες; Κυρίως εκεί. Εγώ στάθηκα λειψός. Όχι μόνο στο εικοσιτετράωρο. Ακόμη και στα βιβλία, οι ήρωες κάνουν άσχημα πράγματα κι όμως αγαπιούνται από όλους και βραβεύονται. Θα μου πεις είναι κακό να αγαπιούνται και αυτοί; Όχι. Αλλά αγαπιούνται για τους λάθος λόγους. Είναι ήρωες, ενώ σκοτώνουν. Πώς μπορώ να παραλάβω ένα βραβείο για ένα βιβλίο που γράφτηκε για τον Παναγιώτη κι όμως βραβεύεται για έναν που κατέστρεψε. Για να εκδικηθεί; Για να σώσει τα ψάρια; Για να σώσει τον κόσμο από τα δηλητήρια; Το θέμα είναι ότι βίασε.

Ζαχαρίας: Έκανες απόπειρα επειδή δεν είσαι καλός συγγραφέας;

Αλέξανδρος: Δεν είμαι τί;

Ζαχαρίας: Ο λόγος της απόπειρας είναι γιατί δεν είσαι καλός συγγραφέας.

Αλέξανδρος: Κι από πού το συμπεράνετε αυτό;

Ζαχαρίας: Αν έγραφε σωστά αυτό που ήθελες να γράψεις για τον αδερφό μου, θα βραβευόσουν γι' αυτό. Εσύ έκανες την απόπειρα γιατί βραβεύεσαι για τον λάθος ήρωα. Μήπως εσύ δεν ανέδειξες τον ήρωα; Μήπως εσύ μαγεύτηκες από τον ωραιοποιημένο εαυτό σου κι όχι από τον Παναγιώτη;

Αλέξανδρος: Από τύψεις. Μόνο από τύψεις. Στ' αρχίδια μου αν είμαι καλός συγγραφέας. Νόμιζα ότι με το βιβλίο αυτό θα εξαφάνιζα τις τύψεις. Θα κοιμόμουν ήσυχα τα βράδια. Αλλά μάταια. Γιατί τώρα; Η βράβευση ήταν το κερασάκι. Θόλωσα.

Ζαχαρίας: Μπορείς να το κάνεις τώρα. Ορίστε. Όλο δικό σου.

Αλέξανδρος: Δεν θέλω να πεθάνω. Παράξενο; Δεν θέλω. Θα 'θελα να ζούσα αλλιώς. Να ήμουν ήρωας.

Ζαχαρίας: Φλυαρίες. Πάντα φλυαρίες και πάντα γύρω απ' τον εαυτό σου. Τόσα χρόνια. Τόσα χρόνια που ... Ζούσα και δεν ζούσα. Δεν έκανα τίποτε στη ζωή μου παρά μόνο να μισώ. Να μισώ εσένα. Να ονειρεύομαι το θάνατό σου. Τόσα χρόνια χωρίς ... Τώρα. Τώρα δεν έχω ... δεν έχω ...

Αλέξανδρος: Δεν έχεις ποιόν να μισείς για τον χαμό του Παναγιώτη;

Ζαχαρίας: Δεν ξέρεις εσύ τι είναι να ζεις μόνιμα μέσα σε πένθος.

Αλέξανδρος: Αυτό κατάλαβες για μένα; Από όλα αυτά τόση ώρα, αυτό κατάλαβες;

Ζαχαρίας: Εσύ προχώρησες. Έγινες κάτι.

Αλέξανδρος: Κι εσύ θα μπορούσες.

Ζαχαρίας: Όχι. Εγώ δεν θα μπορούσα. Για τη μάνα εγώ δεν υπήρξα. Ο μόνος λόγος της ύπαρξης μου ήταν να εκδικηθώ το χαμό του Παναγιώτη. Τίποτε άλλο. Καμία ζωή.

Αλέξανδρος: Γι' αυτό θες να με σκοτώσεις;

Ζαχαρίας: Ναι, γι' αυτό.

Αλέξανδρος: Για τη ζωή που στέρηθήκες;

Ζαχαρίας: Και γι' αυτό.

Αλέξανδρος: Μόνο γι' αυτό.

Ζαχαρίας: Τι λες;

Αλέξανδρος: Μόνο γι' αυτό φίλε μου. Μου χρεώνεις μια ζωή! Αλλά όχι τη ζωή του Παναγιώτη. Τη δική σου. Τη δική σου που δεν έζησες. Δεν έζησες όπως την ήθελες. Αλλά που δεν έκανες τίποτε να την αλλάξεις. Μόνο αυτό.

Ζαχαρίας: Δεν ... Δεν είναι αυτό. Αλλά τώρα. Τώρα δεν έχω ...

Αλέξανδρος: Σε ποιόν να φορτώσεις τις ήττες σου.

Ζαχαρίας: Τις ήττες μου;

Αλέξανδρος: Αυτό είναι που δεν αντέχεις. Την αποτυχία σου. Αυτό δεν άντεξα κι εγώ. Καλύτερα να αυτοκτονήσω παρά να σκέφτομαι ότι δεν τα κατάφερα. Δεν μπόρεσα να γίνω άνθρωπος σαν τον Παναγιώτη. Να γράψω κάτι που να καθρεφτίζει αυτόν. Ονειρευόμουν εκδίκηση και καταστροφές. Και να τώρα. Η μεγαλύτερη καταστροφή μου είμαι εγώ. Κανένας άλλος.

Ζαχαρίας: Βγάλε το σκασμό!

Αλέξανδρος: Έτσι δεν άντεξες κι εσύ. Και δεν υπάρχει κανείς να ζητήσεις τα ρέστα.

Ζαχαρίας: Κανείς ...

Αλέξανδρος: Κανείς. Μόνο εσύ υπάρχουν. Από σένα ζητά ότι θες.

Ζαχαρίας: Εγώ. Εγώ τί μπορούσα να κάνω;

Αλέξανδρος: Μπορούσες. Αλλά δεν το έκανες.

Ζαχαρίας: Εγώ. Ναι. Εγώ. Ίσως. Εγώ.

Αλέξανδρος: Την όποια αποτυχία σου δεν μπορείς να την χρεώσεις σε κανέναν. Αυτό είναι πάντα το πιο σκληρό.

Ζαχαρίας: Άντε γαμήσου συγγραφέα της δεκάρας. Για τη δική μου αποτυχία! Δύο ζωές κατεστραμμένες. Ο ένας νεκρός κι ο άλλος ένα φάντασμα. Παλιοαρχίδι. Για να παίρνεις εσύ βραβεία. Και τώρα πας ... πας να ... Τη δική μου αποτυχία! Μόνο αυτό. Μόνο αυτό μια ζωή. Όλοι σας. Μόνο αυτό. Να κρίνετε. Σιγάματα όλοι. Τη δική μου αποτυχία! Και να ευθύνομαι εγώ για τη δική μου αποτυχία. Μόνο εγώ. Κανέννας άλλος. Μόνο. Μόνο. Εγώ. *(Ορμάει πάνω στον Αλέξανδρο και παίρνει το μπουκάλι. Πάει να πει.)*

Αλέξανδρος: Σταμάτα ρε μαλάκα. Φέρτο εδώ. *(Παλεύουν.)*

Ζαχαρίας: *(Με το μπουκάλι στο χέρι.)* Στο διάολο. Μπάσταρδε. Δεν θέλω τίποτε. Μόνο να τελειώνει αυτό το μαρτύριο. *(Ο Αλέξανδρος είναι κάτω και από πάνω ο Ζαχαρίας.)*

(Σβήνουν τα φώτα και ακούγεται η πάλη των ανδρών)

3.

(Ξαναφωτίζεται το δωμάτιο του νοσοκομείου. Είναι καθισμένοι και οι δύο στο κρεβάτι. Η βροχή έχει σταματήσει κι έξω έχει βραδιάσει.)

Ζαχαρίας: Νομίζω-

Αλέξανδρος: Τι;

Ζαχαρίας: Μου έσπασες το χέρι.

Αλέξανδρος: Φέρτο εδώ.

Ζαχαρίας: *(Του δίνει το χέρι.)*

Αλέξανδρος: Δεν σπάνε έτσι τα χέρια.

Ζαχαρίας: Μα ... Μα δεν μπορώ να το κουνήσω.

Αλέξανδρος: Τίποτα δεν έχεις. Πάγο.

Ζαχαρίας: Τι πάγο;

Αλέξανδρος: Δεν έχεις ακούσει;

Ζαχαρίας: Τι;

Αλέξανδρος: Βάλε λίγο πάγο και θα περάσει.

Ζαχαρίας: Καλά.

Αλέξανδρος: Μπρος πήγαινε σπίτι και βάλε πάγο.

Ζαχαρίας: Πάντως περίεργο δεν είναι;

Αλέξανδρος: Ποιό;

Ζαχαρίας: Τόση φασαρία και κανείς δεν μπήκε. Νοσοκομεία σου λέει και χώρος ησυχίας.

Αλέξανδρος: Μπα. Έχουν συνηθίσει.

Ζαχαρίας: Τι;

Αλέξανδρος: Ξέρεις τί έγινε εδώ μέσα όταν ήρθαν οι εκδότες μου;

Ζαχαρίας: Τους την έπεσες;

Αλέξανδρος: Κανονικά.

Ζαχαρίας: Αρχίδι.

Αλέξανδρος: Κόφτο.

Ζαχαρίας: Το ‘κοψα.

Αλέξανδρος: Είπαμε ανακωχή.

Ζαχαρίας: Α Ν Α Κ Ω Χ Η.

Αλέξανδρος: Έτσι μπράβο. Έλα. *(Του απλώνει το χέρι για να συμφιλιωθούν.)*

Ζαχαρίας: Μην παίρνεις θάρρος.

Αλέξανδρος: Τι είπαμε;

Ζαχαρίας: Ανακωχή! Δεν θα γίνουμε και κολλητοί!

Αλέξανδρος: Θεε να προσπαθήσουμε;

Ζαχαρίας: Τι πράγμα;

Αλέξανδρος: Να κάνουμε κάτι μαζί.

Ζαχαρίας: Όπως;

Αλέξανδρος: Κάτι.

Ζαχαρίας: Κάτι!

Αλέξανδρος: Ε;

Ζαχαρίας: Δεν ξέρω.

Αλέξανδρος: Ήρθες να με σκοτώσεις;

Ζαχαρίας: Άντε πάλι. Ναι. Αυτό ήθελα.

Αλέξανδρος: Δεν θα το 'κανες.

Ζαχαρίας: Έτσι λες;

Αλέξανδρος: Έτσι είναι.

Ζαχαρίας: Από πού το-

Αλέξανδρος: Από το μπουκάλι.

Ζαχαρίας: Το κρασί;

Αλέξανδρος: Αυτό.

Ζαχαρίας: Και;

Αλέξανδρος: Αν ήθελες να με δηλητηριάσεις, θα μου το 'δινες ... Το δηλητήριο θα το είχες ήδη βάλει στο μπουκάλι. Θα μου το σέρβιρες κατευθείαν.

Ζαχαρίας: Μπορεί για να σε παιδέψω.

Αλέξανδρος: Μόνο αυτό. Για σκοτωμό ούτε λόγος. Δεν θα το έκανες.

Ζαχαρίας: Είμαι κουρασμένος. Δεν ξέρω τί ήθελα.

Αλέξανδρος: Αν ... Αν ... Θα μου το έδινες στην αρχή κι ούτε φασαρία ούτε τίποτε.

(Παύση.)

Αλέξανδρος: Με ξεγέλασες.

Ζαχαρίας: Εγώ;

Αλέξανδρος: Δέχτηκα μονομιás να παίξω το παιχνίδι σου.

Ζαχαρίας: Να παίζεις-

Αλέξανδρος: Υπήρξα αφελής.

Ζαχαρίας: Το ακούσαμε κι αυτό!

Αλέξανδρος: Δέχτηκα κατευθείαν να γίνεις ο συγγραφέας.

Ζαχαρίας: Από αφέλεια;

Αλέξανδρος: Βεβαίως! Αν ήταν κάποιος άλλος στη θέση σου, πιθανώς να με είχε σιοτώσει.

Ζαχαρίας: Τι σε νοιάζει; Εσύ χθες ήθελες να πεθάνεις.

Αλέξανδρος: Ήθελα;

Ζαχαρίας: Δεν ήθελες;

Αλέξανδρος: Τα ξανάπαμε πριν λίγο.

Ζαχαρίας: Θα σε σκότωνα και θα χάναμε τέτοιο συγγραφέα!

(Παύση.)

Αλέξανδρος: Πονάς;

Ζαχαρίας: Λίγο. Μη δίνεις σημασία.

Αλέξανδρος: Να ρωτήσω αν έχουν πάγο;

Ζαχαρίας: Δεν είναι ανάγκη.

Αλέξανδρος: Μπορεί-

Ζαχαρίας: Όταν πάω σπίτι.

Αλέξανδρος: Όπως θες. (Μικρή παύση.) Όμορφη γειτονιά! Μένετε ακόμη εκεί;

Ζαχαρίας: Μένω. Μόνος. Πια. Σου το είπα. Η μάνα πέθανε.

Αλέξανδρος: Συγγνώμη. Από κερτημένη ταχύτητα.

Ζαχαρίας: Δεν τρέχει τίποτε. *(Μικρή παύση.)* Ίδια γειτονιά. Ίδιο σπίτι. Όπως τα θυμάσαι είναι όλα. *(Παύση.)* Όλα!

Αλέξανδρος: Περνούσα συχνά από εκεί.

Ζαχαρίας: Πότε; Όταν ζούσε ο Παναγιώτης;

Αλέξανδρος: Όταν βγήκα από την κλινική.

Ζαχαρίας: Δεν άλλαξαν και πολλά από τότε.

Αλέξανδρος: Όταν ξεκίνησα το βιβλίο, ερχόμουν δυο ή και τρεις φορές την εβδομάδα. Σας θυμάμαι πάντα τους δυο σας. Εσένα και τη μάνα σου. Πάντα να τη φροντίζεις.

Ζαχαρίας: Της είχα αδυναμία.

Αλέξανδρος: Θα έρθω να σε επισκεφθώ.

Ζαχαρίας: Να έρθεις.

Αλέξανδρος: Αυτό είναι!

Ζαχαρίας: Δεν καταλαβαίνω;

Αλέξανδρος: Θα κάνουμε μία συμφωνία.

Ζαχαρίας: Τι είδους συμφωνία;

Αλέξανδρος: Θα πούμε ότι είσαι ο μικρός μου αδερφός.

Ζαχαρίας: Να μου λείπει.

Αλέξανδρος: Γιατί;

Ζαχαρίας: Να με βρουν κι εμένα με μια σφαίρα εδώ;

Αλέξανδρος: Δεν γίνεται να ανατρέχεις συνέχεια και συνέχεια στο-

Ζαχαρίας: Χιούμορ. Κακό χιούμορ.

Αλέξανδρος: Να το διορθώσεις λοιπόν.

Ζαχαρίας: Ίσως. *(Παύση.)* Ίσως με βοηθήσεις εσύ!

Αλέξανδρος: Έχω μια ιδέα.

Ζαχαρίας: Κι άλλη;

Αλέξανδρος: Καλύτερη απ' την προηγούμενη!

Ζαχαρίας: Για να ακούσω!

Αλέξανδρος: Να συγκατοικήσουμε.

Ζαχαρίας: Ορίστε;

Αλέξανδρος: Λέω ότι αν θες κι εσύ, να μείνουμε μαζί μόλις βγω από 'δώ.

Ζαχαρίας: Μαζί;

Αλέξανδρος: Ναι, μαζί.

Ζαχαρίας: Εσύ κι εγώ;

Αλέξανδρος: Ακριβώς. Στο πατρικό σου. Ή στο δικό μου.

Ζαχαρίας: Πώς το σκαρφίστηκες αυτό;

Αλέξανδρος: Ιδέα καταπληκτική! Εμπρός. Αποφάσισέ το να δώσουμε τα χέρια!

Ζαχαρίας: Μα τί λες; Πρέπει να σκεφτώ.

Αλέξανδρος: Στη βράση κολλάει το σίδερο. Αποφασίζουμε εδώ και τώρα. Δίνουμε τα χέρια και γινόμαστε συγκατοικοί.

Ζαχαρίας: Δεν ... Δεν παίρνονται έτσι αυτές οι αποφάσεις, στο πόδι.

Αλέξανδρος: Σου δίνω μία ώρα καιρό να το σκεφτείς.

Ζαχαρίας: Καλά. Καλά. Θα δούμε. Μπορεί να χρειαστώ δύο. Ώρες.

Αλέξανδρος: Πείνασα. Δεν παραγγέλνουμε κάτι μέχρι να το σκεφτείς;

Ζαχαρίας: Εδώ;

Αλέξανδρος: Δεν είδες πριν τί φέρανε για φαγητό; Όλο μαλακίες.

Ζαχαρίας: Άνοστα;

Αλέξανδρος: Σε προετοιμάζουν για τον άλλο κόσμο.

Ζαχαρίας: Λέω να κατέβω. Τι θες;

Αλέξανδρος: Κάτι βρώμικο.

Ζαχαρίας: Βρώμικο. Οκέυ.

Αλέξανδρος: Και κρασί.

Ζαχαρίας: Οπωσδήποτε.

Αλέξανδρος: Άνευ δηλητηρίου αυτή τη φορά.

Ζαχαρίας: Το δηλητήριο είναι στην τσάντα, αν αλλάξεις γνώμη.

Αλέξανδρος: Δεν το έβαλες όλο;

Ζαχαρίας: Έχει περισσέψει. Ενδιαφέρεσαι;

Αλέξανδρος: Μπα. Ατενίζω το μέλλον με αισιοδοξία.

Ζαχαρίας: Θα πάω κι απέναντι.

Αλέξανδρος: Πού;

Ζαχαρίας: Στο ζαχαροπλαστείο.

Αλέξανδρος: Γλυκά εορτασμού. Λαμπρή ιδέα.

Ζαχαρίας: Όχι ακριβώς.

Αλέξανδρος: Αλλά;

Ζαχαρίας: Μία βασιλόπιτα!

Αλέξανδρος: Βασιλόπιτα;

Ζαχαρίας: Έκοψες φέτος;

Αλέξανδρος: Έχω χρόνια.

Ζαχαρίας: Ελπίζω να μην έχουν μπαγιατέψει.

Αλέξανδρος: Θα γιορτάσουμε τη δική μας Πρωτοχρονιά!

Ζαχαρίας: 2 Γενάρη!

Αλέξανδρος: Ωραίος τίτλος!

Ζαχαρίας: Να γράφεις βιβλίο!

Αλέξανδρος: Πρωτοχρονιά, 2 Γενάρη!

Ζαχαρίας: Πάω σφαίρα! *(Φορώντας το παλτό του.)*

(Κάνει να βγει ο Ζαχαρίας από το δωμάτιο.)

Αλέξανδρος: Να τους πεις να έχει φλουρι!

Ζαχαρίας: Θα τους πω. Μην έχεις έννοια.

Αλέξανδρος: Ξέρεις κάτι;

Ζαχαρίας: Τι 'ναι πάλι;

Αλέξανδρος: Να βάλουν δύο.

Ζαχαρίας: Δύο;

Αλέξανδρος: Να βάλουν δύο φλουριά! Να τους το πεις!

(Σκοτάδι.)